

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ПАТ «КІРОВОГРАДОБЛЕНЕРГО» ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF KIROVOGRADOBLENERGO, PAT v. UKRAINE
(Заява № 35088/07)
Стислий виклад рішення від 27 червня 2013 року

У жовтні 2004 року суддя З. подав до Ленінського районного суду м. Кіровограда позов до компанії-заявника зі скаргою на неправомірне знеструмлення квартири. 26 жовтня 2004 року вказаний суд задовольнив позов, постановивши відновити електропостачання, скасував заборгованість (668,93 грн) та стягнув із заявника на користь позивача 1000 грн моральної шкоди. Це рішення було залишене без змін апеляційним судом Черкаської області та Верховним Судом України.

18 листопада 2005 року компанія-заявник звернулася до Господарського суду м. Києва з позовом до апеляційного суду Кіровоградської області та Державної судової адміністрації України, вимагаючи відшкодувати заборгованість судді З. та раніше присуджені кошти, аргументуючи ці вимоги тим, що обов'язок компенсувати втрати від пільгового тарифу на електроенергію для суддів лежить на державі. 21 квітня 2006 року у задоволенні позову було відмовлено, оскільки кошти з державного бюджету на здійснення виплат вартості наданих суддям комунальних послуг у 2003-2005 роках не виділялися, а Державна судова адміністрація не має права самостійно (без наявності відповідного бюджетного призначення) здійснювати платежі з бюджету. Це рішення було залишено без змін Київським апеляційним господарським судом, Вищим господарським судом України та Верховним Судом України.

Кілька інших позовів, поданих компанією-заявником до інших суддів з вимогами стягнення коштів за електроенергію в повному обсязі, були відхилені з огляду на те, що матеріальне забезпечення як складова незалежності суддів не повинна залежати від державного бюджету.

Компанія-заявник скаржилася до Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) за ст. 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на порушення її права на мирне володіння своїм майном, оскільки вона була зобов'язана надавати суддям частину своїх послуг безкоштовно і їй було відмовлено у відшкодуванні державою, а також посилалася на п. 1 ст. 6 Конвенції у цьому зв'язку.

Європейський суд встановив порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції, оскільки компанія-заявник була зобов'язана надавати частину своїх послуг безкоштовно і не мала змоги ініціювати отримання належного відшкодування через відсутність чіткого та передбачуваного законодавства у цьому зв'язку.

Розглянувши справу, Європейський суд одногolosно:

- «1. *Вирішує* приєднати до розгляду заяви по суті заперечення Уряду щодо неприйнятності скарги заявників про невичерпання національних юридичних засобів захисту, та *відхиляє* їх.
2. *Оголошує* скаргу прийнятною.
3. *Постановляє*, що було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.
4. *Постановляє*, що:
  - (а) упродовж трьох місяців від дня набуття рішенням статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції держава-відповідач має сплатити заявнику 95,67 (дев'яносто п'ять євро шістьдесят сім центів) євро відшкодування матеріальної шкоди, які повинні бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
  - (б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»